

UZASADNIENIE

Strona powodowa Fundusz (...) sp. z o.o. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 5 506,81 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 28 grudnia 2018 r. i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych podnosząc, że nabyła wierzitelność z tytułu szkody z dnia 20 listopada 2018 r. w samochodzie B. nr rej. (...), a pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 4 058,11 zł zaniżając kosztorys naprawy, ponieważ koszty te powinny wynosić 9 564,92 zł. Strona powodowa wskazała, że wezwiała pozwaną do zapłaty, jednak bezskutecznie.

Strona pozwana (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Ponadto podała, że propozycji zorganizowania przeprowadzenia naprawy pojazdu w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...) poszkodowani nie przyjęli. Strona pozwana wskazała, że w przypadku gdy naprawa przekroczy kwotę wypłaconą, za którą możliwe jest przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia w warsztacie sieci naprawczej współpracującej z pozwanym, to pozostałą część kosztów poszkodowany będzie musiał pokryć z własnych środków, bowiem ubezpieczyciel jest zobowiązany do pokrycia jedynie koniecznych kosztów naprawy, co wynika z treści przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych i przepisy wskazane zobowiązują poszkodowanego do podjęcia najbardziej ekonomicznych rozwiązań mieszczących się definicji normalnych następstw szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 listopada 2018 r. w kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) nr rej. (...) stanowiący własność A. i T. B.. Strona pozwana (...) S.A. pismem z 20 listopada 2018 roku poinformowała o otrzymaniu zgłoszenia szkody.

Dowód: pismo z 20 listopada 2018 roku - k.7

W dniu 27 listopada 2018 r. poszkodowani otrzymali od strony pozwanej odszkodowanie w kwocie 4 058,11 zł.

Dowód: pisma 27 listopada 2018 roku - k.9 i 10, ustalenie wysokości szkody – k.11- 13

W dniu 29 stycznia 2019 roku poszkodowana A. B. działająca również jako pełnomocnik swojego męża T. B. oraz strona powodowa Fundusz (...) sp. z o.o. zawarli umowę przelewu wierzitelności z tytułu odszkodowania za przedmiotową szkodę w pojeździe wraz z roszczeniem o zaległe odsetki.

Dowód: umowa przelewu wierzitelności - k.15 – 17, pełnomocnictwo z 24 stycznia 2019 roku – k. 41

Strona powodowa dokonała wyceny szkody w pojeździe na kwotę 9 564,92 zł i złożyła w tym zakresie reklamację wzywając stronę pozwaną do dopłaty kwoty 5506,81 zł.

Dowód: kosztorys E. - (...) nr (...) – k.18, reklamacja wraz z przedsądowym wezwaniem do zapłaty – k.14, kserokopia książki nadawczej – k. 20

Strona pozwana poinformowała stronę powodową o braku podstaw do zmiany dotychczasowych ustaleń dotyczących wysokości wypłaconego odszkodowania za szkodę w pojeździe.

Dowód: pismo z 29 marca 2019 roku – k. 21

Całkowity koszt naprawy brutto pojazdu marki B. nr rej. (...) przy zastosowaniu części oryginalnych i średnie stawki roboczo godziny w nieautoryzowanych warsztatach samochodowych przy pracach mechanicznych, blacharskich i lakierniczych na terenie miasta K. i okolicy wynosi 11 228,30 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych Z. R. – k. 62 – 70, pisemne wyjaśnienia opinii – k.85 – 88, 103 - 111

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Strona pozwana nie kwestionowała swej odpowiedzialności jako ubezpieczyciel sprawcy szkody.

Strona pozwana zarzuciła brak legitymacji procesowej czynnej oraz kwestionowała zasadność wysokości żądania. W kontekście zaferowanych dowodów stwierdzić należy, że zarzut ten jest chybiony. Zwrócić należy uwagę, że samochód marki B. (...) nr rej. (...) stanowił wspólność małżeńską A. B. i T. B.. Zatem zgodnie z przepisem 36 § 2 k.r.o. każdy z małżonków uprawniony jest do samodzielnego zarządu majątkiem wspólnym. Zgoda drugiego małżonka jest zaś wymagana tylko w przypadku zbycia, obciążenia, odpłatnego nabycia nieruchomości lub użytkowania wieczystego, prawa rzeczowego, którego przedmiotem jest budynek lub lokal, gospodarstwa rolnego lub przedsiębiorstwa. Zbycie wierzytelności wynikającej ze szkody w samochodzie nie wchodzi w zakres czynności, co do której małżonkowie powinni działać razem. Niezależnie od tego wskazać wypada, że strona powodowa przedłożyła umowę przelewu wierzytelności zawartą z A. B. i umowa ta przeniosła wierzytelność z tytułu odszkodowania w całości na stronę powodową, zgodnie z powołanym przepisem art.36 § 2 k.r.o. i dodatkowo przedłożyła pełnomocnictwo udzielone A. B. przez męża T. B.. W związku z tym nie może być wątpliwości, że na stronę powodową została przeniesiona cała wierzytelność z tytułu szkody w pojeździe. Zwrócić należy uwagę, że strona pozwana jako profesjonalista winna w postępowaniu likwidacyjnym wyjaśnić takie kwestie.

W odniesieniu do przedmiotu sporu zwrócić należy uwagę, naprawienie szkody powinno nastąpić, **według wyboru poszkodowanego**, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, co wynika wprost z treści art.363 § 1 zd. 1 k.c. Z niewiadomych względów, wbrew powołanemu przepisowi, strona pozwana wysnuła stanowisko, że poszkodowany powinien dokonać naprawy w warsztacie sieci naprawczej (...) lub wskazać konkretny warsztat, w którym mógłby dokonać naprawy. Skoro ustawodawca określił jednoznacznie, że wybór sposobu naprawienia szkody należy do poszkodowanego, to zakład ubezpieczeń nie ma prawa narzucać poszkodowanemu tego sposobu. W postępowaniu likwidacyjnym najpierw poszkodowani, a następnie strona powodowa żądali wypłaty odszkodowania celem naprawienia szkody i zakwestionowali wycenę szkody dokonaną przez stronę pozwaną.

Stwierdzić należy, że szkodą jest uszczerbek w mieniu i w istocie osoba poszkodowana w ogóle nie ma obowiązku naprawiania rzeczy uszkodzonej, a wypłata odpowiedniej kwoty ma ten uszczerbek skompensować. W związku z tym zupełnie bezzasadne były wnioski dowodowe strony pozwanej o zobowiązanie T. B. do przedłożenia rachunków lub faktur za naprawę pojazdu, czy też wskazanie zakładu naprawczego, w którym naprawiał swoje auto oraz przesłuchanie go te okoliczności. Z tego względu sąd ten wniosek dowodowy oddalił. Strona pozwana jako profesjonalista w toku postępowania likwidacyjnego winna podjąć takie czynności, by dokonać rzetelnie wyceny szkody. Z dowodu z kosztorysu naprawy sporządzonego przez (...) S.A. i zdjęć uszkodzonego pojazdu na płycie z aktami szkody, wynika, iż koszt naprawy pojazdu wyniósł 4 058,11 zł. Mimo zgłoszonej reklamacji przez stronę powodową, strona pozwana nie zmieniła swego stanowiska, choć kosztorys sporządzony na zlecenie strony powodowej określił koszt naprawy na 9 564,92 zł, a więc rozbieżność wynosiła 5 506,81 zł, chociaż oba kosztorysy były sporządzone w systemie E..

Jak już wskazano wyżej, poszkodowany, ani nabywca wierzytelności nie mają obowiązku dokumentowania rzeczywiście poniesionych wydatków na naprawę pojazdu, co powoływała strona pozwana w piśmie z 29 marca 2019 r. Zadziwiające jest również stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew, że w przypadku skorzystania przez poszkodowanego z naprawy w warsztacie sieci naprawczej (...), w przypadku przekroczenia kwoty wypłaconej jako odszkodowanie, pozostałą część kosztów poszkodowany będzie musiał pokryć z własnych środków, ponieważ ubezpieczyciel zobowiązany jest po pokrycia jedynie koniecznych kosztów naprawy. Ubezpieczyciel sprawcy zdarzenia wywołującego szkodę obowiązany jest albo wypłacić odszkodowanie, albo przywrócić pojazd do stany

sprzed zdarzenia w zakresie, jaki wynika ze związku przyczynowego między zdarzeniem a szkodą i poszkodowany nie ma obowiązku dopłacać do naprawy pojazdu uszkodzonego przez sprawcę zdarzenia ubezpieczonego w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdów mechanicznych. Powołać należy więc uchwałę składu siedmiu sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/2011, w której stwierdzono, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Mogą to być koszty związane ze stosowaniem części oryginalnych pochodzących z sieci dealerskiej.

W związku ze znaczną rozbieżnością w kosztorysach stron, sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych Z. R.. Według opinii koszt naprawy samochodu marki B. (...) nr rej. (...) przy zastosowaniu części oryginalnych i średniej stawki roboczogodziny obowiązującej w nieautoryzowanych warsztatach blacharsko – lakierniczych na terenie K. i okolic wynosi 11 228,30 zł brutto. Jest to więc koszt naprawy zgodny z przepisem art.361 § 1 k.c. i powołaną wyżej uchwałą. Sąd nie uwzględnił wyceny dotyczącej kosztów naprawy przy zastosowaniu alternatywnych części zamiennych, ponieważ strona pozwana nie wykazała prowadząc postępowanie likwidacyjne, a także w postępowaniu rozpoznawczym, by samochód B. posiadał części zamienne nieoryginalne. Biegły w opinii podał, że naprawa pojazdu z zastosowaniem nowych oryginalnych części jest zgodna z technologią producenta pojazdu. Zwrócić należy uwagę, że samochód po określonym zdarzeniu drogowym, nawet po naprawach, zazwyczaj traci swą wartość, ponieważ potencjalni nabywcy zainteresowani są samochodami bezwypadkowym. Po porównaniu wartości tego samego modelu wyprodukowanego w tym samym roku uszkodzonego i nieuszkodzonego, wartość uszkodzonego pojazdu po naprawie będzie niższa, na co słusznie zwracała uwagę strona powodowa. Nie jest rzeczą poszkodowanego naprawiane samochodu za pomocą części zamiennych nieoryginalnych, byle byłaby niższa ich wartość.

Biegły sądowy szczegółowo i profesjonalnie sporządził opinię oraz pisemne wyjaśnienia uwag. Zwrócić należy uwagę tylko na kwestie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy: biegły podał, że nie chodzi o wspornik zderzaka, lecz o wzmocnienie zderzaka i konieczna jest jego wymiana, a nie naprawa. Biegły odniósł się do kalkulacji wykonanej na zlecenie (...) S.A. i wynika z niej, że nie dokonywał odmiennych ustaleń w tym zakresie od rzeczoznawcy (...), jak również wyjaśnił konieczność jego wymiany. Szczególnie przekonujące są argumenty biegłego w wyjaśnieniach uwag strony powodowej co do zasadności zastosowania części oryginalnych.

Zwrócić należy uwagę, że opinia biegłego sądowego zawiera w istocie te same pozycje, które zawierał kosztorys sporządzony w postępowaniu likwidacyjnym, a jednak wyliczenia biegłego sądowego są zdecydowanie odmienne niż (...) S.A., wszak oparte na częściach oryginalnych.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej na okoliczność ustalenia przez biegłego kosztów naprawy przy użyciu wszystkich dostępnych części w tym także jakości Q. Wniosek ten jako bezprzedmiotowy podlegał oddaleniu, ponieważ biegły w opinii głównej określił, że wysokość szkody w pojeździe została określona przy użyciu części oryginalnych i na stronie 4 opinii biegły wymienił części i zespoły zakwalifikowane do wymiany a do pisemnych wyjaśnień do opinii z 19 maja 2020 r. dołączył kalkulacje naprawy na kwotę 11 228,30 zł. Sąd odnosi wrażenie, że autor pisma pozwanego z 17 czerwca 2020 r. nie zapoznał się w ogóle ani z opinią, ani z wyjaśnieniami z 19 maja 2020 r. i kalkulacją do niego dołączoną. Sąd oddalił wnioski dowodowe strony powodowej o dopuszczenie dowodu z akt szkody albowiem rzeczą strony powodowej było dołączenie do pozwu odpowiednich dokumentów z akt szkody wszak nie wskazywała na trudności w pozyskaniu tych dokumentów ponadto nie określiła jakie konkretnie dokumenty z akt szkody wnioskuje jako dowody w sprawie i na jakie okoliczności aby ustalić czy nie zostały już dołączone do pozwu.

Mając na względzie powyższe, sąd zasądził zgodnie z żądaniem od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5 506,81 zł tytułem brakującego odszkodowania, skoro wycena kosztów naprawy dokonana przez stronę pozwana okazała się zaniżona. Sąd miał na względzie koszty naprawy wyliczone w odniesieniu do części oryginalnych. Od należnego odszkodowania sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2018 r. skoro poszkodowaniu zgłosili szkodę i pozwana potwierdziła jej otrzymanie 20 listopada 2018 r., to termin30 –

dniowy wynikający z art.14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym wpływał 20 grudnia 2028 r. Żądanie więc odsetek ustawowych za opóźnienie zgodnie z art.481 § 1 i 2 k.c. od 28 grudnia 2028 r. i przy uwzględnieniu § 1 umowy przelewu wierzytelności nie jest przedwczesne.

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z art.98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając je w łącznej kwocie 2 701,40 zł (opłata od pozwu 276 zł, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 608,40 zł i 1 800 zł koszty zastępstwa procesowego).